

Satans Eden nr. 159
Gud er suveren i utvelgelsen, del 2.

17. mars 2024.

Brian Kocourek, pastor

**Dette er en automatisk oversettelse gjort med et dataprogram.
Nøyaktigheten er derfor ikke like bra som et menneske kan gjøre.**

Amen. La oss bøye hodene våre i bønn.

Kjære, nådige Far, vi er så takknemlige for at vi er her. Far, vi gleder oss til denne påsken og ser frem til våren.

Jeg tror at ting er i ferd med å avsluttes. Og, Herre, vi ber bare om at vi må være klare, og vi overgir vårt liv og vår kjærlighet til deg.

I Jesu navn ber vi. Amen.

Du kan sette deg.

Denne morgenen skal vi se på Satans Eden, nummer 159.

Det burde ha vært 158. Jeg forkynte det i går for prestene. De hadde 13 spørsmål, og jeg hadde 24 sider med svar. Men de fleste av spørsmålene tror jeg denne menigheten her er over noen av dem. Jeg mener, det er spørsmål, som noen leste noe om hvor broder Vayle i 2008 hadde sagt, han forkynte et budskap som het kommentarer og rettelser.

Og så bare ordet rettelser, det høres ut som om bror Vayle har forkynt feil, og nå skal han forkynne rett, men det er egentlig ikke hva det var. Nå, de ble forvirret av det, og så var det noen spørsmål. De sa, vel, broder Vayle sa dette, og så sa han dette, og så gikk jeg inn for å forklare noe av det. Noe av det vet dere allerede, som i broder Vayles tid. Husk, broder Branham's budskap fortsetter fordi det er et frø. Menneskesønnen kom ut og sådde frø.

Broder Vayle levde fra 1915 til 2012. Så broder Vayle var på en måte som mannen i bruddet. Med andre ord, han tok broder Branham's budskap og brakte det til skriften for oss. Og så forkynte han det som broder Branham sa på i 33, 63, den 33-årige tjenesten der. Og så hjalp hans tjeneste oss på en måte til å se det ut fra Skriften.

Vel, vi lever nå i forsesongen, eller egentlig oppstandelsessesongen. Den er rett rundt hjørnet. Det kan være denne våren. Så vi ser ting som han ikke

engang så fullt ut. Nå er det ikke det at han ikke så dem, for han snakket om at oppstandelsestiden skulle komme og slike ting. Men, du skjønner, inntil Gud tolker sitt ord ved å la det skje, vet vi det ikke. Vi bare gjetter, eller vi tar det til Skriften og får vår beste forståelse av det.

Vel, så noen av spørsmålene var som de sa, vel, broder Vayle sa at han hadde forkynt at sjelen ikke ville se forgjengelighet, og likevel Bibelen. Og så kom han og korrigerste det og sa, vel, det er kjødet som ikke vil se forgjengelighet. Sjelen gikk til helvete. Vel, jeg gjorde en grundig undersøkelse av hans prekener, og han forkyste aldri, der Bibelen sier, han vil ikke se fordervelse, det var ikke snakk om sjelen.

Nå gjorde denne broren også mange andre feil og hadde virkelig ikke sinn til å kunne forstå hva broder Vayle sa. Og så gikk jeg gjennom og viste, se, broder Vayle sa det. Han sa: "Jeg beklager hvis du tror jeg gjorde en feil. Han sa, jeg husker ikke at jeg forkyste det, men uansett, så hvis det er en feil, så er det en feil. Vel, det var ikke en feil, men det var en feil fra den brorens side.

Fordi han hadde spurt broder Vayle, han hadde sagt: "Vel, jeg hørte deg forkynne. Vel, broder Vayle forkyste det ikke. Ok, så det var slike ting. Som også bror Vayle nevnte det i Åpenbaringen 10. Han sa, du skjønner, det er et 7. segl. Nå, sa han, jeg pleide å se på det som broder Branham's tjeneste, men faktisk dekker det De Syv Segl. Vel, det var Åpenbaringen 10:7.

Broder Branham i The Breach kom med en kommentar om at. Det er til jødene. Og så broder Vayle var, selv om han hadde forkynt, at broder Branham ville komme tilbake i Alfa er Omega, og han ville ha den samme tjeneste. Han satte ikke de to sammen og så, at for jødene er det gjenkomsttjenesten. Ok, nå er det hva vi ser det som. Fordi vi kommer nærmere slutten, og vi ser at vår klarhet er litt bedre.

Uansett, jeg sa, vel, hør her, jeg sa, hvis du tenker i forhold til broder Branham's tjeneste før oppstandelsen, som er 33 til 65, og så hans tjeneste etter oppstandelsen, som forhåpentligvis vil være i 2024, så vil det bare være 40 dager. Men du skjønner, da er Alfa Omega fordi Jesus hadde en tjeneste før og etter oppstandelsen. Bror Branham er fremdeles en profet.

Selv om han er borte fra scenen, er han fortsatt en profet. Da Saul fikk heksen fra Endor til å mane frem Samuel, var han fremdeles en profet. Så en profet er en profet. Broder Branham har ikke avsluttet sin tjeneste ennå, han er bare

borte fra scenen og hviler seg til han kommer tilbake. Så jeg ville ikke komme inn på de tingene i dag. Dere har allerede forstått disse tingene. Så jeg kommer til å forkynne om Gud er suveren i utvelgelsen, del to, som er Gud i fordømmelsen, og vi kommer til å se på det.

Men før jeg gjør det, tenkte jeg at jeg ville dele med dere noen av de tingene jeg så, noen av statistikkene. Forrige uke hadde vi 148 seere på strømming på nettsiden vår. Det betyr live. Men vi hadde også 150 som faktisk strømmet på YouTube. Så det er nesten 300. Det er 298. På onsdag i forrige uke hadde 573 mennesker sett prekenen, 157 på YouTube. Så det forteller meg at det er flere som ser på der ute enn det vi egentlig er klar over. Vi hadde 18 land som så på strømmingen vår, og så hadde vi ytterligere åtte på YouTube. Så vi hadde totalt omtrent, det teller bare 573 pluss 148, det er som 700 pluss.

Det inkluderer ikke, hvis du bruker en mobiltelefon, hvis du bruker en mobiltelefon, registreres det ikke på datamaskinen. Så det kan være et dusin til, eller kanskje flere. Jeg vet at hele Afrika ikke har PC-er, men de har telefoner, så de blir ikke registrert på datamaskinen. De registreres ikke, men de er der.

Og jeg gikk nettopp gjennom denne listen selv. Og det er interessant at vi har dem på Bahamas, på Jamaica, i Bolivia og Australia, Brasil, Venezuela, Peru, Argentina, Chile, Paraguay, Kongo-Kongo, Zambia, Uganda, Malawi, Sør-Afrika, Russland i Moskva, Tyskland, Storbritannia, Finland, fem forskjellige steder i Norge, fem forskjellige steder i Australia og fem forskjellige steder i Burkina Faso. Så har vi Madagaskar, Mosambik og så videre.

I USA har vi rundt tolv i Ohio, fem i California, fem i Florida, fem i Michigan, tre i West Virginia, fem i North Carolina. Faktisk fire i Florida, fire i Arizona. Og så har vi en haug med treere som Virginia. Vi hadde fem i Maryland, tre i Pennsylvania, tre i Michigan, to i Tennessee og to i New Jersey. Så har vi Connecticut, New York, Illinois, Kansas, Missouri og Alabama. Så det er 18 land i 76 byer.

Og i de byene kan det være to eller tre familier som ser på det på forskjellige steder. Så vi har mer kontakt enn jeg var klar over. Så jeg synes det er veldig godt å vite at folk rundt om i verden gjør seg klare. De fokuserer på oppstandelsen, og det er det vi bør fokusere på.

Denne morgenen skal vi se på Gud i fordømmelsen. I forrige uke så vi på

Guds suverenitet i utvelgelsen. Vi viste dere alle de positive tingene, men nå skal jeg vise dere alle de negative. Med andre ord, parallellen i Skriften er velsignelse, men det er også forbannelse. Så i dag skal vi snakke om forbannelsen. Neste uke skal vi på en måte gå inn i en annen fase av dette valget.

Denne formiddagen vil vi fortsette der broder Branham viste oss i avsnitt **47 i Satans Eden** gjennom den første delen av **side 49**, at Gud er suveren i utvelgelsen, da han sa at "**hver sæd må bære frem etter sitt slag eller sin natur**, som er livets lov som han sa i **1. Mosebok 1:11**.

Vi kommer ned til vår egen tid, og til dem i vårt eget land. Og vi ser bort fra de nesten utallige skarer av ikke-evangeliserte hedninger som lever i og utenfor vårt eget land. Det er åpenbart at det er mange som lever i den verden hvor evangeliet forkynnes, i land som er fulle av kirker, som dør som fremmede for Gud og hans hellighet. Riktignok var nådemidlene nær ved deres hånd, men mange av dem visste det ikke.

Jeg husker at jeg jobbet i Bloomington, Indiana, og det var en jente fra Jeffersonville. Hun var ingeniør. Vi begynte å snakke sammen, og hun bodde på 10th og Penn. Broder Branhams kirke lå på 8th og Penn, så hun bodde to kvartaler unna. Hun hadde aldri hørt om William Branham. Så du skjønner, du kan bo rett ved siden av og ikke vite noe som helst. Det handler om valg.

Tusenvís blir født inn i hjem der de fra barnsben av lærer å betrakte alle kristne som hyklere og predikanter som skurker. Andre blir fra vuggen av opplært i romersk-katolisismen og blir opplært til å betrakte enhver form for kristendom som dødelig vranglære.

Og Bibelen er en bok som det er svært farlig for dem å lese. Andre som er oppdratt i "Christian Science"-familier, vet ikke mer om Kristi **sanne** evangelium enn de ikke-evangeliserte hedningene, som broder Branham sa: "**De vet ikke mer om sann kristendom enn en hare vet om truger**". Så selv om det er en trugehare, forstår han ikke noe om truger.

Denne paven sier tross alt at det er farlig å ha et personlig forhold til Kristus, og at vårt forhold må være til Kirken. De aller fleste av disse dør i fullstendig uvitenhet om Guds veier og fredens vei.

Er vi nå ikke nødt til å konkludere med at det ikke var Guds vilje å formidle nåde til dem? Hadde Hans vilje vært en annen, ville Han da ikke ha formidlet sin nåde til dem? Med andre ord, på en eller annen måte ble de holdt utenfor. Det er det vi ønsker å se nærmere på.

Hvis det da var Guds vilje å nekte dem Hans nåde, må det ha vært Hans vilje fra evighet av, siden Hans vilje er, som Han selv, "**den samme i går og i dag og i all evighet**". Med andre ord, Gud forandrer seg ikke. Hvis du ikke var med i Hans plan til å begynne med, så var du ikke der.

La oss ikke glemme at Guds veier bare er manifestasjoner av Hans Ord: Det Gud gjør i tiden, er bare det Han har planlagt i evigheten. Hans egen vilje er den eneste årsaken til alle Hans handlinger og gjerninger.

Derfor må vi anta at det var Guds evige hensikt og plan å la noen mennesker forbli i endelig fortapelse og vantro. Det er Hans plan.

Og følgelig fordømte Han noen fra før verdens grunnvoll ble lagt. Som "Esau, som han hatet allerede før han ble født." Som **er Romerne 9**.

Hvis disse utsagnene er sanne, er ikke læren om fortapelse etablert av dem? Hva er det som skjer hver eneste dag i menneskets historie? At menn og kvinner dør, går ut av denne verden og inn i en håpløs evig fortapelse. Det var aldri meningen at de skulle være det.

Hvis Gud har forutbestemt slike til fortapelse, så må Han, uansett hva som skjer, ha erklært at et stort antall mennesker skal gå ut av denne verden ufrelst og at de skal lide i ildsjøen. Ikke at han forårsaket det, men de ble blandet inn i den menneskelige livsstrøm ved slangens inntreden i den.

Og det er det vi virkelig trenger å forstå for å kunne forstå valget bedre.

Vi vil nå påpeke at i tillegg til de ovennevnte konklusjonene, finnes det mange skriftsteder som er svært klare og tydelige i sin lære om dette emnet; skriftsteder som er for tydelige til å kunne misforstås og for sterke til å kunne unngås.

Forresten, vi hadde 35 statsråder på nett i går. 17 strømmet direkte på Zoom,

og 18 så det på YouTube.

Og det som forundrer meg er hvordan så mange gode menn kan benekte deres påstander, som hvis du bare leser dem, er ubestridelige.

Skriften sier følgende:

Dette finner vi i **Josva 11,18-20**. *"Josva lå lenge i krig med alle disse kongene. 19 Det var ikke en eneste by som sluttet fred med Israels barn, unntatt hivittene, innbyggerne i Gibeon; alle de andre tok de i kamp.*

20 For det var Herrens vilje å forherde deres hjerter, så de kom imot Israel i strid, for at han skulde ødelegge dem helt og holdent, og for at de ikke skulde ha noen nåde, men for at han skulde ødelegge dem, således som Herren hadde befalt Moses.

Hva kunne være klarere enn dette? Det var et stort antall kanaaneere **som Herren forherdet**, som han hadde tenkt å utslette fullstendig, og som han **"ikke"** viste noen nåde".

Riktignok var de onde, umoralske og avgudsdyrkende; faktisk, hvis du tenker over det, var kanaanittene, de fleste av dem, der kjempene kom fra. De var i bunn og grunn slangefrø.

Gitt at de var onde, umoralske og avgudsdyrkende, var de verre enn umoralske og avgudsdyrkende mennesker mange andre steder?

Hvorfor befalte da ikke Jehova Israel å lære kanaanittene Hans lover og instruere dem om å ofre til den sanne Gud? Det var helt klart fordi Han hadde utpekt dem til å bli tilintetgjort, og i så fall fra evighet av. De var med andre ord ikke i Guds tanker. Så til slutt vil de heller ikke være i Guds sinn. Så Herren bestemte dem til ødeleggelse.

Ordspråkene 16,4. "Herren har skapt alt for seg selv, ja, til og med den ugudelige for den onde dag."

Så Gud har faktisk satt dem frem, og de er skapt for ondskapens dag. Jeg mener, hvorfor er det i vår tid så mange mennesker, de kaller seg til og

med kristne, og de ser ut som øgler med tatoveringer og alt mulig annet? Hvorfor har vi et republikansk parti og et demokratisk parti, og begge er like? Det er som to hoder av samme monster. Og republikanerne tror at fordi vi går i kirken, vil vi bli frelst. Nei, det blir dere ikke. Bare fordi dere går i kirken, blir dere ikke frelst. Du kommer ikke til å bli frelst på noen annen måte enn demokraten som ikke går i kirken. Så det handler ikke om din politikk. Det handler om ditt forhold til Jesus Kristus.

Og paven sier, ikke ha et forhold til Jesus Kristus. Ha det gjennom kirken, du vet at katolisismen i seg selv er av djevelen. Det er en organisasjon.

Nå står det at "**Herren har skapt alle ting for seg selv**", og kanskje alle som hører denne prekenen, må være enige i at det er det som står der. Men at han har skapt alt for seg selv, er det ikke så mange som tror.

At Gud ikke skapte oss for vår egen skyld, men for sin egen hensikt og plan, og ikke for vår egen lykke, men for sin egen ære, er likevel gjentatte ganger bekreftet i Skriften.

Åpenbaringen. 4:11. "*Du er verdig, Herre, til å få ære og herlighet og makt; for du har skapt alle ting, og til ditt behag er og ble de skapt.*" Enten tror du på det, eller så gjør du det ikke. De fleste mennesker gjør det ikke.

Men **Ordspråkene 16,4** går enda lenger: Her står det uttrykkelig at Herren skapte de ugudelige for ondskapens dag: Det var hans hensikt og plan med å gi dem liv.

4 Herren har skapt alle ting for seg selv, ja, selv de ugudelige for den onde dag. Men hvorfor gjorde Gud det? Hvorfor gjorde Gud det?

Romerne 9,17 forteller oss: "*For Skriften sier til Farao: Det er også derfor jeg har reist deg opp, for at jeg skal vise min makt i deg, og for at mitt navn skal bli kunngjort over hele jorden*"!

Du har en natt og en dag. Dagtiden viser depresjonen etter natten. Med andre ord, du har regn, og så har du etter regnet. Etter regnet er luften fin, dere kan puste lett og alt mulig annet, men før, mens det regner, er det bare en slags vasking av ting. Du skjønner, det gode viser frem det dårlige. Og så sa Gud til Farao: "Er det derfor jeg har reist deg opp? Til hva da? For å ødelegge

deg. For å ødelegge deg. Med andre ord, jeg vil vise min makt.

Gud har skapt de ugudelige for at Han til slutt skal kunne demonstrere "**sin makt**". Han gjør dette for å vise hvor lett det er for Ham å underkue den sterkeste opprører og styrte sin mektigste fiende.

Vi har folk i Kongressen som er helt motbydelige skapninger som tror på abort og alt mulig annet. Og de tror på å lyve rett foran kameraene og alt annet. Vel, vet dere hva? Disse menneskene vil ikke ha en sjanse på den hvite trone, for vi kommer alle til å se løgnene deres helt åpent. De burde komme over det, men det vil de ikke.

Matteus 7:23 "*Og da vil jeg si til dem: Jeg har aldri kjent dere; gå bort fra meg, dere som gjør urett*".

Som jeg nevnte i forrige uke, er dette noe annet enn når Gud taler til de tåpelige jomfruene og sier: "Jeg kjenner deg ikke lenger. Med andre ord, du pleide å være min kone, men jeg kjenner deg ikke lenger som en kone. Og fordi de kom for sent til bryllupet, gikk Han videre, giftet seg med Bruden, og forlot de tåpelige jomfruene. De er gode mennesker og alt mulig annet, men de kommer til å måtte gi sitt blod fordi de ikke regnet Jesu Kristi blod som sterkt nok.

Men denne gruppen her i **Matteus 7** er en menighet. Og da vil jeg bekjenne for dere: Jeg har **aldri** kjent dere? Og så etter at de sier, vel, Herre, døpte jeg ikke i Ditt Navn? Helbredet jeg ikke i Ditt navn? Forkynte jeg ikke i Ditt Navn? Gjorde jeg ikke alle disse vidunderlige gjerningene i Ditt Navn, så sier Han, gå bort fra Meg, Jeg har aldri kjent deg. Du var ikke i Mine tanker. Jeg har aldri kjent deg. Gå bort fra meg, dere som gjør urett.

I andre prekener har vi tidligere vist at ordene "**vite**" og "**forutviten**", når de brukes om Gud i Skriften, ikke bare refererer til Hans forutviten på forhånd, men også til Hans kunnskap om Hans godkjennelse og misbilligelse.

Med andre ord, hvis det bare var i Hans forutviten, så ville Han ha kjent dem, men de var ikke engang i Hans tanker, og derfor kunne Han si "**Jeg har aldri kjent deg**". Men Han visste hvordan de forkastete og ugudelige ville være. Så Han planla for deres type.

Da Gud sa til Israel i **Amos 3,2**: "*Av alle jordens slekter er det bare deg jeg har kjent*", er det tydelig at Han mente: "*Bare deg har jeg hatt noe til overs for.*"

Når vi leser i **Rom 11,2**: "*Gud har ikke forkastet sitt folk (Israel) som han forut kjente*", er det åpenbart at dette betyr: "*Gud har ikke forkastet det folk som han har utvalgt som gjenstand for sin kjærlighet*", slik vi leser i **5 Mos 7,7-8**

Herren la ikke sin kjærlighet på dere og utvalgte dere ikke fordi dere var flere enn noe annet folk, for dere var de minste av alle folk.

8 Men fordi Herren elsket eder og holdt den ed han hadde svoret ed til eders fedre, førte Herren eder ut med mektig hånd og løste eder ut av trelles hus, ut av Faraos, Egyptens konges hånd.

På samme måte (og det er den eneste mulige måten) bør vi prøve å forstå **Matteus 7,23** Og da vil jeg si til dem: **Jeg har aldri kjent dere**; gå bort fra meg, dere som gjør urett.

På den hvite trone når Gud dømmer hele jorden, vil Herren si til mange: "**Jeg har aldri kjent deg**". Legg merke til at det ikke bare er "**Jeg kjenner deg ikke**". Hans høytidelige erklæring vil være: "**Jeg har aldri kjent deg**". Dere var aldri gjenstand for Mitt valg og Min godkjennelse. Dere var aldri i Mine tanker til å begynne med.

Sammenlign dette med **Johannes 10:14**, hvor Jesus sier: "**Jeg kjenner** (med andre ord, Jeg elsker. Vi viser hvordan det å kjenne er å elske.) **Jeg kjenner mine får og er kjent (elsket) av mine**". "**Fårene**", Hans utvalgte, de "**få**", "**kjenner**" Han; men de forkastelige, de ikke-utvalgte, de "**mange**" kjenner Han ikke, ikke engang før verdens grunnvoll ble lagt kjente Han dem. Skriften sier at jeg "**ALDRI**" kjente dem!

I **Romerne 9:1-33** har jeg ikke tid til å lese alt, fordi det ville ta for lang tid. Men det viser at læren om Guds suverenitet i sin anvendelse på både de utvalgte og de fradømte blir utførlig behandlet. Han hatet den ene, mens han elsket den andre. Med andre ord: Jeg elsket Jakob, men jeg hatet Esau.

Nå har vi ikke tid til å lese alt, men alt vi kan si, er at det dreier seg om Gud som suveren når det gjelder utvelgelse.

Romerne 9:17 *"For Skriften sier til Farao: Jeg har oppreist deg for å vise min makt i deg, og for at mitt navn skal bli kunngjort over hele jorden."*

Farao hadde ikke noe med det å gjøre. Det er det det snakker om. Guds suverenitet.

Disse ordene viser oss tilbake til **Romerne 9,13** og **Romerne 9,14**.

I **Rom 9,13** sier Gud: *Jeg har elsket Jakob og hatet Esau allerede før de ble født.*

I **Rom 9,14** spør den: *"Finnes det urettferdighet hos Gud?"*, og her i **Rom 9,17** fortsetter apostelen Paulus sitt svar på innvendingen.

Når vi refererer til dette skriftstedet, er det to ting vi må ta i betraktning: Faraos forutbestemmelse til undergang, som omtales i fortid i Hans sinn, og så grunnen til dette, som var å gjøre Guds navn kjent.

Ettersom mange fortolkere forsøker å modifisere dette avsnittet og forvrengte det, må vi først observere at ordet *"Jeg har oppreist deg"* på hebraisk er *"Jeg har utpekt"*, så på hebraisk, i Det gamle testamente, der det står om, står det: "Jeg har utpekt deg". Og apostelen Paulus sier: "Jeg har oppreist deg. Ok, så det er det samme, som det ser ut til, at Gud, satte i gang for å vise at Faraos stahet ikke ville tillate ham å utfri sitt folk.

Du må tenke på dette nå. For dette formålet har Jeg reist deg opp for å vise Min makt i deg. Så Farao fikk ikke engang lov til å forandre mening. Han var en fordømt, ingen forandring for ham. Farao ble oppdratt uten at noen kunne fortelle ham at han tok feil. Han var den mektigste kongen, så det fantes ingen konge på jorden. Ingen mennesker kunne si: Farao, du tar feil. Gud tok Moses ut av Egypt for å hindre faraoen i å tenke: "Jeg kan gjøre hva jeg vil. Og hvor mange mennesker i dag tenker at jeg kan gjøre hva jeg vil? Du ser det i politikken hele tiden.

Og dette viser ikke bare at han hadde forutsett hans gjenstridige stahet, men at han også hadde forberedt midler til å holde Farao tilbake. Og at han også hadde planlagt det slik, for at han skulle få flere bevis på sin egen makt."

Det hebraiske ordet som Paulus gjengir med "*Til dette formål har jeg oppreist deg*", er ordene "*jeg har bestemt*".

Siden dette er det ordet som læren og argumentet i verset bygger på, ser vi dette videre i **2. Mosebok 9,16**: "*Og nettopp derfor har jeg reist deg opp for å vise min makt i deg, og for at mitt navn skal bli kunngjort over hele jorden.*"

Apostelen Paulus avviker altså betydelig fra Septuaginta (den versjonen som var i vanlig bruk på den tiden), og som han oftest siterer fra, og setter inn en setning i stedet for den som står i Septuaginta: I stedet for "På *grunn av dette er du blitt bevart*", sier han "Nettopp *for dette har jeg oppreist deg*!"

Så Gud arbeider i oss for å ville og for å gjøre. Han arbeidet for å sørge for at Farao ikke hadde noen motstand. Den motstanden han hadde, viste rettferdighet, viste et liv i Kristus i Moses. Han måtte få Moses ut derfra. Han måtte sørge for at Farao var helt klar for det han var utpekt til. Så vi ser dette i 2. Mosebok 9:15. Dette er vakkert.

Mosebok 9,15-16: "*For nå vil jeg strekke ut min hånd for å slå deg og ditt folk med pest, og du skal utryddes fra jorden. Og nettopp derfor har jeg reist deg opp for å vise min makt i deg, og for at mitt navn skal bli kunngjort over hele jorden.*" Så la oss undersøke hva Han sier her.

For det første vet vi fra **2. Mosebok 14,1-15,27** (Igjen, hvis vi skulle lese hele denne tanken her, ville vi utvide denne prekenen utover en time, så jeg vil bare nevne skriftstedet her slik at du kan lese det på egen hånd), men i det ser vi at Farao ble utryddet, og at han ble utryddet av Gud.

Og han ble utryddet midt i sin ugudelighet. Han ble ikke utryddet på grunn av sykdom eller alderdommens skrøpeligheter, og heller ikke på grunn av det vi mennesker kaller en ulykke, men han ble utryddet av Guds umiddelbare dømmende hånd.

Så Gud ventet ikke på at han skulle bli gammel og skrøpelig og begynne å

bli syk, slik at Farao kunne tenke, vel, denne sykdommen er bare på grunn av alderdom. Nei, Gud lot ham faktisk i sin beste alder ødelegge ham. Han ødela ham da han var på toppen av sin makt. Da han var på toppen av sin arroganse, ble han tilintetgjort.

For det andre er det tydelig at Gud reiste Farao opp nettopp for å "*utrydde ham*", *noe som i* Det nye testamentes språk betyr "å bli tilintetgjort".

Men legg merke til at Gud aldri ødelegger noe, men Han lar menneskets egen ondskap ødelegge seg selv. På den måten fikk Gud ham ikke til å kjøre vognen sin i døden i Rødehavet. Gud tvang ham ikke til å gjøre det. Han var sint, og han skulle få rettferdighet. Han ville ta Moses og hele folket og bare drepe dem. Så Gud lokket ham. Gud brukte lokkemiddelet. Gud tvang ham ikke til å ta lokkemiddelet, men han bare dinglet det der ute. Han tørket landet, ok?

Men han visste at sinnet hans ville gi ham den nødvendige drahjelpen i beslutningsprosessen.

Tenk over det.

Da Gud skapte ham, bevarte ham gjennom spedbarns- og barndomstiden og løftet ham opp på Egypts trone, hadde han ett mål for øye.

Så hele greia var at han fikk lov til å reise seg, fikk lov til å bli mektig, fikk lov til å gjøre dette slik at Gud bare kunne knuse ham.

At det var Guds hensikt, fremgår tydelig av hans ord til Moses, før han dro ned til Egypt, om å kreve av Farao at Jehovas folk skulle få lov til å gå en tre dagers reise ut i ødemarken for å tilbe ham.

Vi ser dette i **2. Mosebok 4,21** hvor Gud sa til Moses på forhånd. "*Og Herren sa til Moses: Når du drar tilbake til Egypt, skal du se til at du gjør alle disse underne for Farao, som jeg har lagt i din hånd; men jeg vil forherde hans hjerte, (fremtid) jeg vil forherde hans hjerte, så han ikke lar folket gå.*"

Så ikke bare fortalte Han ham dette, men Han viste Moses' hensikt og plan lenge før Han utførte den. Hvorfor var det slik? Fordi Farao ikke var en del av Guds plan fra begynnelsen. Han var en inntrenger. Og derfor visste Gud at alle inntrengere ville ha ånden, hver ætt etter sitt slag. Vel, hvem sin ætt var han? Slangens sæd. Ja, ja. Som kom gjennom Satan.

Så ikke bare fortalte Han Moses dette, men Han viste Moses sin hensikt og plan lenge før Han utførte den. Det er derfor Bibelen sier at Moses kjente Guds plan, Guds veier. Men Israels barn så bare Hans mektige gjerninger.

Fire hundre år tidligere hadde Gud sagt til Abraham i 1. **Mosebok 15,13-14:** *"Du skal vite at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem, og de skal plage dem i fire hundre år; og det folket som de skal tjene, vil jeg dømme."*

Og hva så? Gud hadde allerede sagt til ham at Han skulle dømme dem 400 år før Han dømte dem.

Av disse ordene fremgår det tydelig (en nasjon og dens konge blir sett på som ett i Det gamle testamente), at Guds hensikt var formet lenge før Farao i det hele tatt fikk åndedrett til å leve. Men Gud ga ham et valg som han selv valgte, og fordi han var forkastet, ville hans eget valg føre til hans egen død.

Ordspråkene 16,25 og 14,12 sier begge: **"Det finnes en vei som synes rett for et menneske, men det er dødens vei."** Så Han gir mennesket fri moralsk handlefrihet til å velge sin egen undergang. Men med bruden gir Han oss Hans sinn.

Den eneste forskjellen mellom deg og Joe Blow ved siden av deg er at Gud har åpnet opp sin Doxa, sine egne meninger, verdier og vurderinger for ditt sinn. Men Han har ikke åpenbart dem for deres sinn.

For det tredje viser Guds behandling av Farao at Egypts konge virkelig var et *"vredens kar som var egnet til ødeleggelse"*.

Farao ble plassert på Egypts trone, med regjeringens tøyler i sine hender, han satt som overhode for nasjonen som inntok førsteplassen blant verdens folkeslag. Ingen annen monark på jorden var i stand til å kontrollere eller diktere Farao. Han var den øverste.

På en så fantastisk måte oppdro Gud denne forkastelige mannen, og et slikt forløp var et naturlig og nødvendig skritt for å forberede ham på hans endelige skjebne, for det er Guds eget ord som sier at *"hovmod går forut for"*

ødeleggelse og en hovmodig ånd forut for fall". Gud visste altså hva slags menneske han ville bli.

Det er en egenskap hos slangefrøet, stolthet. Så se, Gud kjente til alle disse attributtene, alle disse egenskapene, og Han brukte dem til å sette dem opp. **Videre** (og dette er svært viktig å legge merke til) er det betydningsfullt at Gud fjernet fra Farao den eneste ytre begrensningen som var beregnet på å virke som en kontroll på ham.

Ved å gi Farao en konges ubegrensede makt, satte han seg over all lovlig innflytelse og kontroll. Men i tillegg til dette fjernet Gud Moses fra hans nærvær og hans rike og sendte ham ut i ørkenen.

Moses, som ikke bare hadde all egypternes visdom, men som også hadde vokst opp i Faraos husholdning.

Hadde han fått lov til å forbli i nærheten av tronen, er det ingen tvil om at hans eksempel og innflytelse ville ha vært en kraftig bremsekloss for kongens ondskap og tyranni.

Dette var åpenbart en av grunnene til at Gud sendte Moses til Midian, for det var under hans fravær fra Egypt at denne kongen utstedte sine mest grusomme forordninger.

Ved å fjerne denne begrensningen ville Gud gi Farao full anledning til **å fylle opp hele målet av sin vantro og dermed sine synder**, og gjøre seg klar til sin fortjente, men forutbestemte undergang.

For det fjerde "forherdet" Gud Faraos hjerte slik han hadde sagt at han ville gjøre i **2. Mosebok 4,21**. *"Og Herren sa til Moses: Når du drar tilbake til Egypt, skal du se til at du gjør alle de undergjerninger for Farao som jeg har lagt i din hånd; men jeg vil forherde hans hjerte, så han ikke lar folket gå."*

Så du har alle disse tingene. Måten han ble oppdratt til å bli en superduperperson. Det faktum at han kom til topps over alle superdupermonarkene. Det faktum at Gud tok Moses ut, og nå sier Gud: "Jeg er kommer til å forherde hjertet hans.

Det er dette som står skrevet i **Ordspråkene 16,1**: "*Det som forberedes i et menneskes hjerte, og det som tungen svarer på, kommer fra Herren*".

Gud forberedte oss til å åpne oss for Hans ord. Gud forberedte dem ikke til å åpne seg for Hans ord.

Og i **Ordspråkene 21,1** leser vi: "*Kongens hjerte er i Herrens hånd, som elver med vann, han vender det hvor han vil*".

I likhet med alle andre konger var Faraos hjerte i Herrens hånd, og Gud hadde både rett og makt til å vende det i den retningen Han ville. Og det behaget ham å vende det mot alt godt.

Gud var fast bestemt på å hindre Farao i å etterkomme hans anmodning gjennom Moses om å la Israel gå før han hadde forberedt ham fullt ut på den endelige omstyrtelsen, og fordi ingenting annet enn dette ville passe ham fullt ut, forherdet Gud hans hjerte.

Hvordan herder Gud ditt hjerte? Vel, faktum er at herdingsprosessen i stål er at du setter det i ilden, og du slår det, og så kjøler du det ned. Det er en periode for avkjøling. Så slår du det igjen. Du varmer det opp og slår det igjen.

Vel, til slutt, hvis man varmer opp og kjøler ned metall, varmer opp og kjøler ned og slår på det, så vil det faktisk gå i stykker. Det kommer til et punkt hvor det faktisk går den andre veien, og i stedet for å bli hardere, blir det så hardt at det faktisk blir sprøtt.

Vel, det er det Gud gjør med mennesker, å forherde hjertene deres er å tillate dem å gjøre den samme feilen igjen og igjen og igjen.

Og så er det en nedkjølingstid, hvor Gud ikke kjøler dem ned. Det er akkurat som da 9.11 skjedde, og jeg var utenlands. Jeg var på Hawaii, og vi hadde folk i kirken som faktisk hadde forlatt kirken. Men da nasjonen så ut til å være under angrep, var de tilbake i kirken, og de var der i et par uker. Men da jeg kom hjem, var de ikke lenger i menigheten. Så du skjønner, det er herding, avkjøling, herding, avkjøling, herding, avkjøling, herding, avkjøling.

Til slutt vil jeg legge merke til hvordan Guds rettferdiggjørelse i forhold til Farao var fullstendig. Det mest bemerkelsesverdige er Faraos eget vitnesbyrd til fordel for Gud og mot seg selv!

I **2. Mosebok 9,15-16** får vi vite hvordan Gud hadde fortalt Farao "*hvorfor han hadde oppreist ham*", og i **2. Mosebok 9,27** fortelles det at Farao sa fra sin egen munn: "*Jeg har syndet denne gangen; Herren er rettferdig, og jeg og mitt folk er ugudelige.*"

Bibelen sier: "Slik et menneske tenker i sitt hjerte, slik er det også i sin munn, og ut av sin munn taler det.

Legg merke til at Farao sa dette etter at han visste at Gud hadde oppreist ham for å "*utrydde* ham", etter at de strenge straffedommene var blitt sendt over ham, etter at han hadde forherdet sitt eget hjerte.

Nå er det slik at mennesker som taler mot Gud i sin arroganse, hvis Gud sendte dem til dommen, skulle de gå i sekk og aske, og forhåpentligvis ville de angre. Men Bibelen sier at Esau gråt bittert, men han kunne ikke finne noe sted å omvende seg. Hvorfor ikke? Fordi han var en fordømt, skjønner du.

På dette tidspunktet var Farao klar for dommen, og fullt forberedt på å avgjøre om Gud hadde skadet ham, eller om han hadde forsøkt å skade Gud, og han erkjente fullt ut at han hadde "*syndet*", og at Gud var "*rettferdig*".

Igjen har vi Moses' vitnesbyrd, som var fullt ut kjent med Guds oppførsel overfor Farao. Han hadde fra begynnelsen av hørt hva som var Guds plan i forbindelse med Farao.

Han hadde vært vitne til Guds handlemåte med ham; han hadde sett hans "*lange lidelse*" overfor dette vredens kar som var utrustet til ødeleggelse.

Gud kunne ha utslettet ham etter én pest, men det gjorde han ikke. Han ga ham ti plager, men han ga ham også en avkjølingsperiode. Så de måtte tenke: "Vet du hva? Dette kan ha skjedd, men det er bare en del av livet.

Som Bibelen sier: "**Moses kjente Guds veier**". Han hørte fra Gud og så hva Gud gjorde, og han forsto hva Gud ville.

Og han hadde sett på mens Gud avskar Farao og tilintetgjorde ham fullstendig med sin guddommelige dom ved Rødehavet. Hvordan reagerte Moses da han så alt dette? Reiste han seg og sa: "Dette er urettferdig"?

Våget han å anklage Gud for en urettferdig handling? Langt ifra. I stedet sier han i **2. Mosebok 15,11: "Hvem er lik deg, Herre, blant gudene? Hvem er som du, herlig, i hellighet, fryktinngytende i lovprisning, som gjør under!"**

Moses ble ikke beveget av en hevngjerrig ånd da han så Israels erkefiende bli "**avskåret**" av vannet i Rødehavet. Sannelig ikke.

Men for å fjerne all tvil om dette for alltid, gjenstår det å påpeke hvordan de hellige i himmelen, etter at de har vært vitne til Guds strenge dom, synger sammen i **Åpenbaringen 15,3 "Guds tjener Moses' sang og Lammets sang som sier: Store og forunderlige er dine gjerninger, Herre Gud, den allmektige; rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge."**

Husk nå, dette er den gruppen som det står, så langt du kan se, det var bare hellige kledd i hvitt. Og dette er de som kom gjennom den store trengsel. Så de gikk gjennom trengselen, men de var skapt av en slik natur at de kunne si: Gud er stor. Han er vidunderlig. Uansett hva jeg måtte gå gjennom, så gjorde Han det for mitt beste. Det er derfor de vil bli kledd i hvitt, de helliges rettferdighet.

Her er altså sannheten i saken og den fulle og hele rettferdiggjørelsen av Guds handlemåte med Farao. De hellige i himmelen synger med i Moses' sang, der denne Guds tjener feiret Jehovas lovprisning ved å styrte Farao og hans hæskarer.

Samtidig som han erklærte at Gud ikke bare var rettferdig, men også rettskaffen og sannferdig. Vi må derfor tro at "**dommeren over hele jorden**" gjorde rett i å skape og tilintetgjøre dette vredens kar, Farao.

Faraos tilfelle fastslår prinsippet og illustrerer læren om forkastelse. Hvis Gud faktisk forkastet Farao, kan vi konkludere med at han forkastet alle andre som ble blandet inn i menneskets livsstrøm, og som han ikke forutbestemte til å bli likedannet med sin Sønns bilde.

Det er dette apostelen Paulus trekker ut av Faraos skjebne, for i **Romerbrevet 9,1-33**, etter å ha henvist til Guds hensikt med å oppreise Farao, fortsetter han, *derfor*". Faraos tilfelle blir introdusert for å bevise læren om fortapelse som motstykket til læren om utvelgelse.

Med andre ord, det er en parallell i Skriften. Det må være en velsignelse, men det er også en forbannelse.

Avslutningsvis vil vi si at da Gud formet Farao, utviste han verken rettferdighet eller urettferdighet, men viste sin suverenitet. Han lot menneskene ta sine egne valg, vel vitende om at disse valgene ville føre til deres egen undergang. På samme måte som pottemakeren er suveren når han former kar, er Gud suveren når han former moralske aktører.

Romerne 9:18 *"Derfor forbarmer han seg over hvem han vil, og hvem han vil, forherder han"*.

"Derfor" kunngjør den generelle konklusjonen som apostelen Paulus trekker av alt han har sagt i de tre foregående versene, når han benekter at Gud var urettferdig da han elsket Jakob og hatet Esau.

Dette er et eksempel på det prinsippet som kommer til uttrykk i Guds handlemåte med Farao. Det sporer alt tilbake til Skaperens suverene vilje. ***Han elsker én og hater*** en annen, han viser barmhjertighet mot noen og forherder andre, uten henvisning til noe annet enn sin suverene vilje.

Med andre ord, før de i det hele tatt hadde en sjanse til å handle, før de i det hele tatt hadde en sjanse til å tenke, elsket Gud den ene og hatet den andre.

Så det som er mest motbydelig for det kjødelige sinn i verset som sier: ***"Hvem han vil, forherder han"***. Og det er dette som så mange falskt salvede menn forvrenger når det gjelder denne sannheten.

Rom 1,19-26, der det står: *"Gud overgav dem", de som kjente Gud, men som likevel ikke forherliget ham som Gud*, slik vi ser i **Rom 1,21**.

2 Tessalonikerne 2:10-12 *Og med all urettferdighetens villfarelse hos dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærligheten til sannheten, så de kunne bli frelst. 11 Og av denne grunn* skal Gud sende dem en sterk villfarelse, så de tror på løgn:

Så Gud tillater dem å ta den saken som fører til at de blir tilintetgjort. Gud lar dem da ta sin egen beslutning om å bli tilintetgjort, uten at de vet det. Gud tvinger dem ikke på den måten. Han gir dem bare denne store villfarelsen. De sier, å, det er for meg. Og det er det ikke. Det er for deres ødeleggelse.

Apostelen Paulus snakker ikke om dem som allerede hadde vendt ryggen til Guds sannhet, men i stedet handler han om Guds suverenitet. Guds suverenitet viser seg ikke bare ved at han "viser nåde *mot hvem han vil, men også ved at han forherder hvem han vil*".

De eksakte ordene er "*hvem han vil*", "*han forherder*", og kommer etter omtalen av Faraos, slik at det klart fikserer betydningen.

Faraos tilfelle er tydelig nok, selv om mennesket har gjort sitt beste for å skjule sannheten.

Rom 9,18: *"Derfor forbarmer han seg over hvem han vil, og hvem han vil, forherder han"*. Dette er en stadfestelse av Guds suverene "*forherdelse*" av synderes hjerter.

Legg godt merke til ordlyden i **Joh 12,37-40**: *"Men selv om han hadde gjort så mange undergjerninger for dem, trodde de ikke på ham, for at profeten Jesajas ord skulle gå i oppfyllelse: Herre, hvem har trodd på vår beretning?"*

Så selv om Gud viser mirakel etter mirakel, selv om Han sender sin profet, selv om Han gjør alle disse tingene, så tror de fremdeles ikke på det. Som mannen sa til broder Branham: "Jeg bryr meg ikke om du oppvekker de døde. Jeg ville fortsatt ikke tro det. Og broder Branham sa, selvfølgelig ikke. Du er en vantro.

Og for hvem er Herrens arm blitt åpenbart? Derfor kunne de ikke tro (hvorfor?), fordi Jesaja sa igjen: Han har blindet deres øyne og forherdet deres hjerter (hvorfor?) Fordi de hadde nektet å tro på Kristus?

De fleste tror at dette betyr at Gud forherdet hjertene deres fordi de ikke trodde. Men det var aldri meningen at de skulle tro. Han sa at Han taler til dem på en slik måte at *"de ikke skulle se med øynene og ikke forstå med hjertet og bli omvendt, og jeg skulle helbrede dem."*

Nå er det ikke engang et spørsmål om du vil tro på det Gud har åpenbart i sitt ord eller ikke. Det er ikke et spørsmål om å lete lenge, eller å studere Ordet inngående, men om åpenbaring for å forstå denne læren. Og det kommer fra Gud alene.

Og er vi ikke takknemlige for at Gud har åpenbart seg for oss, at Han har gitt oss sin Hellige Ånd, for at Hans Ord skulle bli åpenbart for oss?

La oss bøye våre hoder i bønn,

Far, vi er så takknemlige, Herre, for at vi i forrige uke så velsignelsene, og denne uken ser vi forbannelsene, og vi ser hvordan det hele er suverent gitt. Det er bare Du som er den store.

Enten var vi med i Din plan, eller så var vi ikke med i Din plan. Så akkurat som når jeg planter hagen min, hvis ugresset vokser opp, så har jeg ikke plantet det. De er der inne. Så jeg har rett til å fjerne det.

Og det gjør også menneskene når de bruker ugressmidler og slikt for å hindre ugresset i å komme. De sier at de er villige, at fordi det ikke var i deres beplantning, så kommer de til å ødelegge det. Vel, da viser de ved sine handlinger at de tror at Gud kan ødelegge dem. Og derfor legger vi alt dette i Dine hender. I Jesu navn ber vi. Amen. Var det ikke bra? Jeg likte det virkelig selv.